

מ"ת 29517/08/14 - מדינת ישראל נגד סמיר בויארט

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 29517-08-14 מדינת ישראל נ' בויארט(עציר)

בפני כב' השופטת מיכל ברנט
המבקשת מדינת ישראל
נגד סמיר בויארט (עציר)
המשיב

נוכחים: ב"כ המבקשת עו"ד זילברשטיין

ב"כ המשיב עו"ד פאר

המשיב הובא על ידי שב"ס

החלטה

כללי

1. ביום 20.8.14 הוגש כתב אישום כנגד המשיב המייחס לו עבירות של חטיפה, מעשה מגונה בנסיבות אינוס, שוד וסחיטה באיומים, עבירות בהתאם לסעיפים 369, 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(4), 402(א) ו-428 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

2. ביום 25.8.14 הוגש כתב אישום מתוקן בו נוספה בקשתה של המבקשת לחילוט רכב אשר שימש לטענתה לביצוע העבירות.

3. מעובדות כתב האישום עולה כי מספר חודשים עובר ליום 4.8.14 עת עמדה ו.ע. (להלן: "המתלוננת") בתחנת אוטובוס ב***** עצר המשיב עם רכבו ליד המתלוננת והציע לה טרמפ. המתלוננת הסכימה ועלתה אל הרכב. במהלך הנסיעה שאל אותה המשיב לעיסוקה וזו השיבה כי היא עובדת בניקיון בתים. המשיב אמר שהוא מתווך בין עובדי ניקיון לבעלי בתים והמתלוננת מסרה לו את מספר הטלפון שלה.

בחודשים שלאחר מכן נסעה המתלוננת עם המשיב ברכב במספר הזדמנויות.

כשבוע עובר ליום 4.8.14 התקשר המשיב למתלוננת והציע לה עבודה, ולאחר מספר שיחות טלפון ביניהם היא הסכימה להצעה. ביום 4.8.14 בסמוך לשעה 08:30 אסף המשיב את המתלוננת ברכב מתחנת אוטובוס ב***** ונסע דרומה לכיוון *****. במהלך הנסיעה עצר המשיב את הרכב בשתי הזדמנויות, קנה עבור המתלוננת קפה ומיץ אשכוליות, הכניס לשניהם חומר מטשטש מסוג שאינו ידוע למאשימה, ומסרם למתלוננת. זו שתתה את המשקאות, ובהגיעם ל***** חשה המתלוננת סחרחורת עזה ולבסוף התעלפה.

או אז הסיע המשיב את המתלוננת ברכב, בעודה מטושטשת ונתונה במצב גופני המונע ממנה להתנגד או לתת הסכמה חופשית, לבית במקום סמוך. בהגיעם לבית, הוציא המשיב את המתלוננת מהרכב, הכניסה לבית והשכיבה על מיטה, הפשיטה מבגדיה עד שהיתה עירומה כליל, הוריד את חולצתו, שכב עליה ונגע בה בכל חלקי גופה, בחזה בידיה וברגליה. לאחר מכן נשאה למקלחת, רחץ אותה ונבע בכל חלקי גופה.

כמו כן נטל המשיב מהמתלוננת סך של 800 ₪ וזוג עגילים.

בהמשך נשא המשיב את המתלוננת לרכב והסיע אותה בו משך זמן רב. במהלך הנסיעה הורה המשיב למתלוננת לדחוף אצבעות לפיה על מנת שתקיא והיא עשתה כן והקיאה.

המשיב הסיע את המתלוננת ברכב עד שזו שבה לאיתנה, ובסמוך לשעה 18:00 הביאה בסמוך למקום מגוריה.

ביום 6.8.14 בסמוך לשעה 10:00 התקשר המשיב למתלוננת ואמר לה: "יש לי הפתעה, התמונות שלך מאוד יפות, אני רוצה להראות לך שתהיי מופתעת איך היית בחדר". המשיב אמר למתלוננת כי צילם אותה עת היתה בחדר ודרש ממנה לשלם עבורו חוב לביטוח לאומי בסך 7,500 ₪.

באותו יום הגישה המתלוננת תלונתה במשטרה. במהלך חקירתה, בסמוך לשעה 15:00, התקשר אליה המשיב במספר הזדמנויות ודרש ממנה את הכסף, היא סרבה והוא איים עליה באמרו: "טוב חלאס התמונות שלך הלילה אראה אותן לבעלך".

טיעוני הצדדים

4. ב"כ המבקשת טענה כי כתב האישום נסמך בעיקרו על גרסת המתלוננת, שהינה קוהרנטית, מצומצמת ולא ניכרת מגמת הרחבה או הפללה בדבריה. בנוסף נתמכת גרסתה בממצאים אובייקטיביים בדמות מחקרי תקשורת, תיאורה אודות עצירת המשיב לקנות קפה נתמכת בצילומי אבטחה של בית הקפה ועל מכנסייה של המתלוננת נתגלו ממצאי זרע, אשר בבדיקת DNA עלה כי הם תואמים את פרופיל המשיב. כן נתמכת גרסתה בעדויות "רס גסטה" של ידיד המשפחה ושל עורכת דין עימה התייעצה.

במסגרת תרגיל חקירה שנערך נותרו המתלוננת והמשיב לבד בחדר והמשיב ביקש את סליחתה.

בנוסף, נתפס בביתו של המשיב חומר שלטענתו קיבל אותו מרופא בשל כאבים בידיים.

אל מול ראיות אלה בחר המשיב במרבית חקירותיו לשמור על זכות השתיקה ולא סיפק הסברים לטענותיה של המתלוננת. הדברים שבחר למסור לפיהם פגש במתלוננת רק ביום המקרה והכחשתו את הימצאותו ב***** נסתר בבדיקת תקשורת.

5. ב"כ המשיב הסכים לקיומן של ראיות לכאורה ביחס לעבירת הסחיטה באיומים, אולם ביחס לשאר העבירות המיוחסות רמז לקיומו של קשר רומנטי בין המתלוננת למשיב, טען כי המתלוננת השתתתה בהגשת התלונה, ובחרה להגיש תלונתה אך לאחר שהתייעצה עם עו"ד ולאחר שלטענתה המשיב סחט אותה, ולכן קיימת חולשה בעצמת הראיות.

כן טען כי אין ראיות להימצאותו של חומר מטשטש במשקאות שניתנו למתלוננת וכי המשיב עצמו לגם מאחד מהם.

למשיב נערכה בדיקת רשיונות כשהמתלוננת ישבה מאחור, והיא לא אמרה לשוטר דבר.

ביחס לעילת המעצר טען ב"כ המשיב כי הוא ללא עבר פלילי, כי אין המדובר בעבירה מזדמנת, היתה היכרות בין המשיב למתלוננת ועל כן לא נשקפת מסוכנות מהמשיב וניתן לשחררו לחלופת מעצר בדמות מעצר בית מלא והגבלות נוספות.

סקירת הראיות

גרסת המתלוננת

6. המתלוננת הגיעה להגיש את התלונה ביום 6.8.14 בשעה 13:44. המתלוננת מסרה בהודעתה כי היכרותה עם המשיב החלה כשהלה עצר עת היא עמדה בתחנת אוטובוס ואמר לה שהיא ערביה ושזה לא נעים שהיא עומדת והציע לה טרמפ. היא נסעה עימו במספר הזדמנויות, והוא הציג עצמו כ"טארק". עובר לאירוע (4.8.14) המשיב ביקש ממנה פעמים רבות שתבוא לעבוד אצלו וסיפר לה על מקומות שונים, דבר שנשמע לה חשוד. לבסוף נאותה לעבוד עימו וקבעה להיפגש עימו בבוקר יום 4.8.14. המשיב הגיע מאוחר, ולמרות שהיא מיהרה הוא עמד על כך שיקנה לה קפה, ביקש ממנה לשתות על מנת שיהיה לה כוח, ובהמשך עצר פעם נוספת על מנת לקנות גם מיץ אשכוליות. בשני המקרים לאחר שלגמה מהשתייה הרגישה שהרגליים שלה רועדות, סחרחורת, לאחר ששתתה את מיץ האשכוליות חשה שהיא מתעלפת. היא הרגישה כאב ביד כשהמשיב משך אותה מן הרכב, תיארה את מעשיו של המשיב בה כפי שפורטו בכתב האישום, ואת טרונייתו כי היא במחזור. כן תיארה כי המשיב אמר לה שהיא התעלפה אצל האישה בבית וכי האישה מלבישה אותה.

המתלוננת תיארה כי התעוררה ברכב המשיב בסמוך לשעה 18:00 ראתה את הים והבינה שהם באזור החוף ב****. המשיב השתיק אותה ואמר ששוטרים רוצים ממנו רשיונות. היא ראתה את הניידת, ושמעה את המשיב מחוץ לרכב מתווכח עם השוטרים. המשיב המשיך בנסיעה חלף על פני מקום מגוריה ונסע לכיוון ****, הסביר שהוא מסתובב עם הרכב על מנת שהיא תתעורר - דהיינו ידע שצריך לחלוף פרק זמן עד שתתאושש, ואף הציע לה להקיא - דהיינו ידע

שצריכה להוציא חומר מסוים מגופה.

המתלוננת מסרה פרטים אף שאינם "מועילים" לתלונתה - לדוגמה כי ביום הגשת התלונה התקשר אליה המשיב ושאל מתי היא מסיימת לעבוד, והיא אמרה לו בצחוק אם הוא מתכוון לקחת אותה טרמפ. לאחר שלדבריה דרש ממנה כסף תמורת התמונות שצילם בחדר, התקשר המשיב פעמיים במהלך חקירתה לטלפון הנייד שלה ממספר טלפון ***** ודרש ממנה כסף תמורת התמונות ואיים שיציגן לבעלה.

כן מסרה כי המשיב שתה מהבקבוק שלה לפני שהיא שתתה, ואף שנשאלה האם הבחינה ששם לה משהו במשקה השיבה כי יכול היה לשים אולם לא הבחינה בכך (הודעה מיום 13.8.14 עמ' 6 ש' 165).

המתלוננת עומתה עם פלט שיחות למכשיר הטלפון הנייד שלה ממנו עלה כי לאחר האירוע ניסתה להתקשר למשיב ממספר חסום (באמצעות *43) ומסרה כי רצתה לשאול את המשיב לאן לקח אותה ומה עשה לה, אך הוא לא ענה לשיחותיה.

יודגש, כי המתלוננת לא תיארה כל מגע עם איבר מינו של המשיב אף לאחר שנשאלה על כך.

כמו כן, רק בתשובה לשאלה ישירה דיווחה המתלוננת כי הבחינה על גופה בחומר לבן ודביק (הודעתה מיום 10.8.14 עמ' 3 ש' 107-110).

המתלוננת הסבירה את השיהוי בכך שביקשה להתייעץ עם עורכת דין אצלה היא עובדת וזו חזרה ארצה למחרת. כן סיפרה על האירוע לבחור בשם א' אך לא לבעלה.

המתלוננת שללה קיומו של קשר רומנטי עם המשיב ושללה את האפשרות שהתלוננה רק מכיוון שנסחטה על ידי המשיב, ועמדה על כך שהמשיב פגע בכבודה.

המתלוננת הסבירה את העובדה שלא פנתה לשוטרים בהם הבחינה באזור ***** בכך שהיתה ברכב ללא כוח לזוז או לדבר (הודעה מיום 10.8.14 עמ' 5 ש' 149-150).

כשהציגו למתלוננת את נעליו של המשיב מסרה כי אינה מזדה אותן וכי ביום האירוע נעל המשיב נעליים צבעוניות (שם עמ' 6 ש' 186).

חיזוקים ראיתיים

7. גרסתה של המתלוננת נתמכת בראיות חיצוניות ובהן הודעתה של עו"ד ס' ל', מעסיקתה של המתלוננת, אשר מסרה בהודעתה כי יומיים לאחר האירוע התקשרה אליה המתלוננת כשהיא בוכה וביקשה להיפגש עימה בדחיפות.

היא הגיעה לביתה ובכתה וסיפרה לה את פרטי האירוע.

גם ע' ו', אשר עבד תקופה מסוימת עם המתלוננת, מסר בעדותו דברים דומים.

8. בנוסף נתמכת גרסתה ב"תוצאות ראשוניות" של תגובה חיובית לנוכחות חומר חשוד כנוזל זרע שנלקחה ממכנסי ג'ינס של המתלוננת באזור המפשעה בצד הפנימי, שנמצא כמכיל תערובת פרופילי DNA שמקורה ביותר מפרט אחד, הכוללת תרומה זכרית ונקבית, ואשר המשיב בא בחשבון להיות אחד התורמים לפרופיל במוצג זה. עם זאת, טרם נערכה בשלב זה חוות דעת סופית.

9. רס"ר יורי דוברינסקי אשר ביצע ביום 7.8.14 הובלה והצבעה עם המתלוננת הגיע בהדרכת המתלוננת לתחנת הדלק מנטה ב***** , ומצפייה במצלמות האבטחה במקום של יום 4.8.14 עלה כי אכן המשיב תועד במקום.

10. במזכר האזנה לדיסק מט 191/14 מציין החוקר עסאף אבו רוקן כי ברגע שהחוקרים יצאו מן החדר אמר המשיב למתלוננת "תסלחי לי, שאלוהים ישמור עליך, תסלחי לי יש לי אחיות שצריכות להתחתן אחותי, תסלחי לי" ובתגובה המתלוננת פנתה אליו בסערת רגשות וצעקה: "לא יכול להיות, לא יכול להיות שאני אסלח לך" תוך שהחלה לבכות. באותו רגע נכנס החוקר לחדר והמתלוננת דיווחה לו על הדברים, והמשיב שלל כי ביקש את סליחתה.

בדברים אלה יש כדי ראשית הודיה התומכת אף היא בגרסת המתלוננת.

11. גרסת המתלוננת נתמכת במחקרי תקשורת המלמדים על שיחות בינה לבין המשיב עובר ליום 4.8.14 וכן על כך שהמשיב היה באזור ***** במועד האירוע הנטען, ולאחר מכן נסע במסלול הדומה לזה שתיארה המתלוננת בהודעתה.

יצוין כי בביתו של המשיב ובמכשיר הטלפון הנייד שברשותו לא נמצאו תמונות אינטימיות של המתלוננת.

12. מעיון בדו"ח פעולה של רס"ב אלקיים שמעון עולה כי ביום 4.8.14 בסמוך לשעה 16:45 הבחין במשיב נוסע ברכבו בדרך כורכר בחוף הדרומי ב*****. רס"ב אלקיים ציין כי הבחין במושב האחורי באישה מוסלמית עם כיסוי ראש אולם הוא לא ניגש לשוחח עמה ובדק את רישיון הנהיגה של המשיב במסוף.

גרסת המשיב

13. אל מול כל אלה ניצבת גרסת המשיב, שדחה את המיוחס לו, ועמד על כך שפגש במתלוננת לראשונה אך ביום האירוע, והסיע אותה לבקשתה מ***** לאזור *****. כן שלל המשיב כי היה ב***** ביום האירוע, זאת בניגוד למחקרי תקשורת כאמור.

המשיב אישר כי שוטרים עצרו אותו לבדיקה בחוף ***** אולם אף לאחר שעומת עם מסמכי השוטרים עמד על כך

שהיה לבדו ברכב.

לטענת המשיב המתלוננת שתתה וודקה, ביקשה ממנו כסף והציעה לקיים עמו יחסי מין אך הוא סרב לאחר שאמרה כי היא במחזור.

המשיב שלל כי ביקש סליחה מהמתלוננת לאחר העימות ביניהם.

לאחר שעומת המשיב עם ממצאי מחקר תקשורת, ביקש לשמור על זכות השתיקה (הודעה מיום 11.8.14 עמ' 2 ש' 10-25). כשעומת המשיב עם כך שהציג עצמו בפני המתלוננת בשם אחר ביקש לשמור על זכות השתיקה,

המשיב שלל כי יש ברשותו מספר טלפון שמתחיל בספרות 054 למרות שבחיפוש במכשיר הטלפון שמסר לחוקרים רשום תחת השם "אני" המספר ***** - 054.

המשיב נשאל מדוע מסר למתלוננת כי שמו "טארק" ולא הזדהה בשמו האמיתי ושמר על זכות השתיקה.

דין והכרעה

14. סעיף 21(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 קובע, בין השאר, כי בית המשפט לא ייתן צו מעצר עד תום ההליכים, בהתקיים עילת מעצר, אלא אם נוכח, לאחר שמיעת הצדדים, כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת האשמה המיוחסת לנאשם ולא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור, שפגיעתם בחירותו של הנאשם - פחותה.

בבוא בית המשפט לברר האם קיימות ראיות לכאורה לשם גיבושה של עילת מעצר הוא נדרש לבחון האם די בראיות הלכאוריות אשר הובאו בפניו - באם תוכחנה במהלך המשפט - כדי להוות פוטנציאלית בסיס להרשעה (ראו: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ (2) 133, 151 (1996) (להלן: הלכת זאדה)). בהלכת זאדה נקבע עוד כי בית המשפט איננו נדרש בשלב מקדמי זה לבחון את מהימנות הראיות המובאות בפניו, משל היה הוא הערכאה המבררת, אלא לבחון רק האם בראיות אלו יש "פוטנציאל ראייתי", כלשון הלכת זאדה, להוכחת המיוחס לנאשם, לאחר שיעברו את "כור ההיתוך" של המשפט עצמו.

15. בחינת חומר הראיות מובילה למסקנה כי יש בראיות הקיימות כנגד המשיב פוטנציאל ראייתי לכאורי, כמשמעו בהלכת זאדה:

א. גרסתה של המתלוננת סדורה וקוהרנטית, היא נמסרה זמן קצר לאחר האירועים. לא מצאתי כי מדובר בשיהוי משמעותי והסבריה של המתלוננת בדבר רצונה להתייעץ עם עו"ד כיצד לנהוג, בפרט לנוכח חששה לספר אודות המקרה לבעלה, מקובלים עליי והגיוניים.

ב. גרסתה של המתלוננת נתמכת לכל אורך הדרך בממצאים אובייקטיביים חיצוניים - המשיב אכן צולם בסניף "מנטה" של תחנת דלק באזור ***** ביום המקרה, ובהמשך אוכן המשיב ב***** - בניגוד לגרסתו.

ג. אם לא די בכל אלה - הרי שיש ראשית ראיה לכך שזרעו של המשיב נותר על בגדיה של המתלוננת.

ד. אמנם אין תימוכין חיצוניים לקיומו של "סם אונס" או "סם" מרדים אחר בגופה של המתלוננת, אולם בית המשפט שישמע את עדותה של המתלוננת הוא שיתרשם ממהימנותה בהקשר זה, כשתימוכין אפשריים לגרסתה זו הינם התעקשותו של המשיב כי תשתה את המשקאות שהביא לה, ותיאוריה - הנתמכים במחקרי תקשורת - בדבר הנסיעות המיותרות לאחב האירוע, ובקשותיו של המשיב כי תנסה להקיא, התנהגות שיש בה ללמד על "משיכת זמן" והמתנה לכך שתפוג השפעתו של חומר מרדים מסוג כלשהו.

ה. לא מצאתי כי בהתנהגותה של המתלוננת עת נבדק רכבו של המשיב ב***** על ידי שוטרים יש כדי לפגום או לכרסם בעצמת הראיות. המתלוננת הסבירה כי היתה נתונה תחת השפעת חומר מרדים מסוג שאינו ידוע, ולא היו לה הכוחות לעשות דבר. יתרה מכך, מדיווחו של השוטר עולה כי הבחין בה יושבת במושב האחורי ברכב ממרחק ולא ניגש לשוחח עמה.

ו. אל מול כל אלה, התנהגותו של המשיב: מסירת שם בדוי, בקשת סליחה מהמתלוננת, שמירה על זכות השתיקה בחקירה ושיחות הטלפון ה"סוחטות" שתועדו על ידי החוקרת, מחזקות את גרסתה של המתלוננת.

16. התנהלותו המתוארת של המשיב מלמדת על מסוכנותו, ולא מצאתי בעובדה שאין המדובר בקרבן מזדמן אלא במעשה מתוכנן מראש כנתון שיש בו להקהות ממידת המסוכנות, אלא ההיפך הוא הנכון. יחד עם זאת, לא די בקביעה כי מעשיו הלכאוריים של המשיב מקימים עילת מעצר, שכן סעיף 21 (ב)(1) לחוק המעצרים מורנו כי גם כאשר קיימת עילת מעצר, על בית המשפט לבחון, האם לא ניתן להשיג את תכלית המעצר בדרך חלופית שפגיעתה בחירותו של הנאשם פחותה.

17. מבלי לטעת כל ציפיה או תקווה לשחרור בלבו של המשיב, סבורני, כי בנסיבותיו של המשיב, ובהן גילו הצעיר והיעדר עבר פלילי, יש מקום להפנותו לקבלת תסקיר מעצר מטעם שירות המבחן.

18. לאור האמור אני מורה לשירות המבחן לערוך תסקיר מעצר בעניינו של המשיב וזאת עד ליום 30.9.14. שירות המבחן מתבקש לבחון מבעוד מועד האם יש צורך בקצין מבחן דובר השפה הערבית.

19. המשך דיון בפני שופט תורן ביום 1.10.14 בשעה 09:00.

20. המשיב יותר במעצר עד החלטה אחרת ויובא לדין על ידי שב"ס.

ניתנה היום, י"ב אלול תשע"ד, 07 ספטמבר 2014, במעמד הצדדים.

חתימה